

Излезе от печат книгата „Дропла – селище на кръстопът“, издател фондация „Вигория“.

БЛАГОДАРЯ на всички, които ми повярваха и ме следваха през всичките тези 4 години, през които събирахме пращинка по пращинка от това, което вятърът на времето заплашваше да разпилее.

БЛАГОДАРЯ на всички, които вляха своето участие в това общо дело, чрез предоставени снимки, спомени, разкази, уточняване на имена и дати.

БЛАГОДАРЯ на тези, които подпомогнаха финансово издаването на книгата и на тези сътрудници на фондация "Вигория", които с доброволен труд помагаша да се преминат през всички етапи до финалния резултат.

1. ПРЕДГОВОР: ДА СИ СПОМНИМ

Идеята за написване на книга за село Дропла витаеше отдавна. След откриването на църквата „Св. вмчк Георги Победоносец“ през 2011 г. и отбелязването на 80-годишнината на читалищната дейност в селото през 2014 г., реализацията на тази идея започна да изглежда по-близка. Дори бе представен проект, който се обсъждаше. Потърсиха се и възможности за финансиране, но ред обективни и субективни причини спряха процеса. В следващите години обаче, се появиха няколко автобиографични книги, които засягат и историята на село Дропла. Така идеята започна да добива очертания вече през 2020 г.

За съжаление последните две години – 2020 г. и 2021 г., прекарани под сянката на страха и мерките, свързани с корона вируса, изиграха своята отрицателна роля. Всичко се забавяше – движението се ограничи, хората избягваха срещи, разговори, дискусии. Ограничен бе и достъпът до официалните институции – музеи, библиотеки, читалища. Бяха изпратени две писма, които кметът да постави като съобщения, в които се пояснява, как да се предават материалите за участие в съставянето на книгата. Въпреки затрудненията, събраният текстов и снимков материал се подреди и финализира като книга. Благодарение най-вече на Христо Гаврилов, който въпреки своята достолепна възраст, постави на белите листове спомени, чути и преживени през годините. Всички, които го познаваха, се учудваха на невероятната му памет и желанието му да предава устно и писмено, това което знае. На 93 години той вече потегли към вечния живот, но тук на земята остави за поколенията следа за историята на едно добруджанско село, с име на красива птица и с трудолюбиви хора, които имат усет към певческото изкуство и проявяват активна обществена ангажираност.

Като съставител на тази книга, искам да поясня, че тя не изчерпва изцяло темата, а е само първи опит да се създаде писмена следа за историята на селото. Остава отворена възможността да се напише нова книга или при следващо преиздаване на тази книга, да се допълни и разшири. В книгата са използвани цитати от няколко автобиографични книги и други източници, които са обозначени с цифра (поредния номер в списъка с литературните източници) и първите главни букви от името на автора. Към непубликувани досега разкази са изписани целите имена на авторите.

Появата на тази книга е израз на почит и уважение към хората, които живяха и се трудиха в с. Дропла. Тези хора съградиха пътя на следващите поколения – от селото излязоха

много учители, инженери, музиканти, икономисти, механизатори, животновъди. Жителите на Дропла бяха в много отношения пример за поведение – със своята висока отговорност, умение за работа в екип, както на трудовия фронт, така и в културно-социалния живот на селото. Това добруджанско селище се славеше с високите си добиви на пшеница и други култури, с успеха си на национален първенец по селскостопанска продукция, с ударници и герои на социалистическия труд, с депутат в Четвъртото народно събрание, с високи показатели в образованието, спорта и културата. Много официални гости от страната и чужбина, които посещаваха нашето село, оставаха смаяни от това, което е постигнато.

След отпечатването на тази книга, се надявам да се родят и други добри идеи за оставяне на писмена следа, както за селото, така и за родови истории. Поддържането на живата памет е един от каналите за свободно протичане на родовата енергия, която е мощен фундамент в живота на следващите поколения.

6. май 2022

Мария Добрева

21. ПОСЛЕСЛОВ: С ПОГЛЕД КЪМ БЪДЕЩЕТО

През 2017 г. бях написала едно открито писмо до 12 човека, родени в с. Дропла. Това беше зов за участие в една кауза, за реализацията на която са нужни повече хора. Писмото започваше така: „Всеки път, когато се връщам на село, за да прелея гроба на мама и татко, на близките ми, имам усещането, че ние, живите, имаме неизпълнен дълг към тези, които създадоха това място под слънцето – село Дропла. Едно селище, разположено в сърцето на Златна Добруджа. Място, надарено с щедра земя, чист въздух, с невероятно богатство на бродерии и багри в носите, завладяваща емоционалност в музиката и текста на народните песни. Тези хора си отидоха или са вече твърде немощни под тежестта на годините, но не мога да приема, че ще оставим времето да заличи напълно следите от един живот-борба за едно по-добро бъдеще, за да ни има нас – наследниците, в името на вярата в човешината. За съжаление динамиката на историческите събития, на социалните процеси и на личните човешки драми, не създадоха почва за да се сътвори писмена следа за селото ни досега (освен в лаконичните архиви) под форма на книга, достъпна за всички хора и поколения. В Дропла живяха хора, които със своята природна интелигентност, борбеност и всеотдайност, биха били гордост за своите съселяни или съграждани, в което и кътче на България и на света да са... И ако в годините, изминали досега, не се е случило, защо да не го направим днес ние, една група от ентузиаста, които убедена съм, че притежаваме нужните качества: обич към родния край, вяра, желание за спомоществователство при реализирането на това общо дело – написване историята на селото.“

Четири години по-късно първият опит вече е направен. Тази писмена следа е нашата гореща признателност към поколенията преди нас. Нека техният ентузиазъм и мисъл за бъдещето, с които са строили кметство, читалище, фурна с баня, магазини, детска градина, училище, медицински пункт, сладкарница и др., бъде продължен при бъдещото благоустрояване на селото. Нека следващите поколения да вземат най-доброто от този житейски опит. Нека желанието за честен живот в труд и творчество, човешко достойнство и духовно израстване, станат лична потребност за наследниците, в един по-добър свят. Нека съхраним връзката с корените си и поддържаеме вечно жива паметта за миналото на род и Родина, за да имаме бъдеще и щедри плодове от родовото си дърво.

ЗЕМЯ НА МОИТЕ КОРЕНИ /4, МД/

Красива, богата и щедра
е земята на моите корени.

Наричат я Златна Добруджа,
заради обилните плодове,
с които дарява хората
за труда им всеотдаен.

Море от златно жито
се люшка от вятъра на талази,
и влива в сърцето вълнение,
познато само на тези,
които обичат тази земя.

Земя на моите корени...
Дългът ми към теб
ме връща с необяснима сила,
въпреки разстоянията и бариерите,
поставени от шеметния ход на времето.

Въпреки самосъжалението
от натрупалите се вече години
и неудържимия прилив към града,
компасът на любовта към род и родина
ме връща винаги към теб.

Красива, богата и щедра
е земята на моите корени.

6 май 2022 г.

Мария Добрев